

Predica de la Krefeld

Duminică, 2 noiembrie 2008, ora 10

Ewald Frank

[...Are loc binecuvântarea copiilor, apoi sunt salutați frații. Au loc diferite anunțuri – n.tr.]
Aș dori să citesc dintr-o predică a fratelui Branham, „Reașezarea pomului Mireasă”¹, câteva pasaje. De aici, din rugăciunea de la început:

„Fie ca atotputernicia Ta, fie ca Duhul Tău cel Sfânt, în puterea învierii Tale să se descopere în fiecare dintre noi. Dăruiește-o, Tată. Nădejdea noastră este numai în sângele lui Isus Hristos și în neprihănirea Lui. Pe aceasta suntem noi zidiți duhovnicește. Binecuvântează cuvintele pe care le vom citi. Îți mulțumim pentru mesajul din această dimineață, pentru mesajul viu care este dat acestei generații muribunde. Îți mulțumim din toată inima, Doamne. O, Dumnezeu, umple inimile noastre cu bucurie în timp ce medităm la aceste lucruri. Păstrează-ne² sub ungerea Duhului Tău Sfânt în zilele ce vor urma. Doamne, binecuvântează-Ți biserica și ajută-mă când voi merge să duc mesajul și altor oameni. Fie ca noi să stăm împreună ca un singur om, ca o singură familie, rugându-ne împreună, trăind împreună în unitatea Duhului Sfânt până vine Isus și ne ia în slava Lui. Cerem toate acestea în Numele Lui, pentru slava Lui”.

Observăm, din această rugăciune, disperarea, strigătul din inima lui, dorința fierbinte ca Dumnezeu să ne poată vorbi prin Cuvântul Său și ca El să ne poată descoperi voia Lui. Citesc de asemenea următorul pasaj:

„M-am uitat în dicționarul Webster să văd ce înseamnă restituire³ și am aflat că înseamnă „a fi înapoiat proprietarului de la început” și „a fi readus în starea de la început”. Pretenția de drept a restituirii poate fi impusă. Dacă există o pretenție asupra unui lucru, restituirea poate fi înfăptuită cu forță” – pentru că este o făgăduință în această direcție iar Dumnezeu împlinește fiecare făgăduință.

Apoi, continuă aici:

„Sensul acestui cuvânt este puternic... Înseamnă a da înapoi proprietarului inițial și a fi adus în starea de la început”.

Apoi, din nou se accentuează:

„Dacă există o pretenție în acest sens, dacă există un drept, atunci restituirea poate fi impusă. În chip firesc noi avem o lege de care ne putem folosi ca să forțăm lucrurile în legătură cu proprietatea noastră de drept, care ne-a fost luată și care trebuie restituită”.

Apoi:

¹ Sau: Restituirea Miresei – n.tr.

² sau: păzește-ne – n.tr.

³ sau: restaurare, așezare din nou – n.tr.

„El trebuie s-o facă pentru că avem pe Avocatul lui Dumnezeu, pe Duhul Sfânt. Noi îngenunchem și spunem „Este AȘA VORBEȘTE DOMNUL”. El trebuie să restituie pentru că Duhul Sfânt îl obligă s-o facă. Fiecare făgăduință a lui Dumnezeu este DA și AMIN”.

Este atât de frumos dacă știm că este dreptul nostru dumnezeiesc, ca Biserica, înaintea revenirii lui Isus Hristos, să trăiască reșezarea înaintea revenirii lui Isus Hristos, prin harul Său. Și numai dacă suntem nemulțumiți de starea în care ne găsim, dacă spunem „Doamne, nu mai suportăm să vedem că nu s-a întâmplat, și dorim să se întâmple”, atunci putem lua cu putere Împărăția pentru că avem făgăduința și o credem din toată inima.

Apoi:

„Dacă Satana te-a lovit cu boală, atunci ai dreptul înaintea lui Dumnezeu să preținzi dreptul dumnezeiesc și să spui „Prin rănile Tale eu sunt (noi suntem) vindecat”. Noi avem nevoie de o credință ancorată în Cuvânt, nu o credință care stă în aer, ci o credință bazată pe Dumnezeu și pe Cuvânt. Și atunci cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci.

Apoi, câteva rânduri aici:

„Dacă oamenii sunt bolnavi, aceasta nu este starea lor normală. Atunci ceva nu mai este cum era și cum ar trebui să fie. Atunci avem voie să ne pretindem drepturile. Așa este scris: „Prin rănile Tale suntem tămăduiți”. Așa s-a strigat pe crucea Golgotei: „S-a isprăvit”. Așa a spus-o Pavel în 2 Cor. 5, el a scris: „Dumnezeu era în Hristos și a împăcat lumea cu Sine”.

Frați și surori, acestea sunt realități divine pe acest pământ. Iar noi nu vom fi mulțumiți cu ceva ce nu este în concordanță cu Dumnezeu și cu Cuvântul Său. Și putem fi mulțumiți numai atunci când trăim împlinirea făgăduințelor.

Apoi, fratele Branham continuă și mai subliniază încă o dată:

„El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Noi avem dreptul să ne folosim de această lege. Dătătorul Legii este Însuși Duhul Sfânt, Avocatul lui Dumnezeu. El este aici ca să se întâmple”.

Apoi, fratele Branham spune AMIN la aceasta. Frați și surori, avem multe motive ca să-I mulțumim Domnului că ne-a chemat laolaltă de aproape și de departe ca să vorbească cu noi în mod direct, ca să ne readucă la starea noastră corectă, în legătură cu Dumnezeu, în părtășie cu El și unii cu alții.

În profetul Amos, în cap. 5 avem avertizarea în ceea ce privește Israelul, apoi, de asemenea, ne este arătată tranziția spre Biserica Noului Testament. Amos 5.5-7: *„Nu căutați Betelul, nu vă duceți la Ghilgal, și nu treceți la Beer-Șeba. Căci Ghilgalul va fi dus în robie, și Betelul va fi nimicit. Căutați pe Domnul, și veți trăi! Temeți-vă ca nu cumva să apuce ca un foc casa lui Iosif, și focul acesta s-o mistuie, fără să fie cineva la Betel ca să-l stingă, voi care prefăceți dreptul în pelin, și călcați dreptatea în picioare!”*. *„Ei urăsc pe cel ce-i mustră la poarta cetății, și le este scârbă de cel ce vorbește din inimă”*. V. 10. Domnul nostru a trăit-o cel dintâi: cărturarii n-au avut ceva mai bun de făcut decât să I se împotrivescă până când – poate n-ar trebui spus în acest fel – El s-a mâniat și a trebuit să le spună „Tatăl vostru este Diavolul iar voi faceți lucrările lui”. De la început au fost două linii diferite – de la Cain și Abel există aceste două linii diferite: unii cred iar ceilalți nu cred. Și cum am văzut ieri în această schiță... apropo, cineva mi-a telefonat și m-a întrebat dac-o putem arăta oficial, așa cum am făcut-o ieri – desenul cu aceste trei cercuri: cercul exterior, al doilea cerc, apoi sufletul. Fie crezi și trăiești, fie te îndoiești și mori. Fie ești în legătură cu Dumnezeu, fie Îl respingi pe Dumnezeu. Numai una din două este posibil. Fie ca Dumnezeu să lucreze în adâncul nostru ceea ce-i este Lui plăcut. „Fiule, dă-Mi inima ta”.

Noi am spus și următoarele, de multe ori: cu mintea se poate argumenta dar cu inima se crede. Aici, din nou, versetele 14 și 15 din Amos 5: *„Căutați binele și nu răul, ca să trăiți, și ca astfel, Domnul, Dumnezeul oștirilor, să fie cu voi, cum spuneți voi!”*. Dacă pretindem că Domnul Dumnezeu nostru este cu noi, atunci acest lucru trebuie confirmat, trebuie dovedit. Simpla pretenție nu ajută nimănui – trebuie să fie dovedită. Așa a fost cu Domnul nostru. El a putut spune

„chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea”. Apoi citim în Marcu 16 „Domnul lucra împreună cu ei, și întârea Cuvântul”. Frați și surori, avem dreptul dumnezeiesc la împlinirea fiecărei făgăduințe, avem dreptul ca în aceste zile Dumnezeu să fie cu noi așa cum a fost la începutul Bisericii nou testamentare. Dacă noi credem azi așa cum zice Scriptura și dacă mergem înapoi la început, în învățătură și în credință, atunci trebuie și se va descoperi pentru că Dumnezeu a făgăduit-o.

În v. 15: „*Urâți răul și iubiți binele, faceți să domnească dreptatea la poarta cetății; și poate că Domnul, Dumnezeul oștirilor, va avea milă de rămășițele lui Iosif*”. „*Urâți răul și iubiți binele, faceți să domnească dreptatea la poarta cetății*”. Am putea citi un mare număr de versete în legătură cu toate aceste subiecte; și cu toții știm că necredincioșii trec pe lângă Cuvânt, merg pe căile lor și au propriile învățături.

Acum un cuvânt din Amos 9:9: „*Căci iată, voi porunci, și voi vântura casa lui Israel între toate neamurile, cum se vântură cu ciurul, fără să cadă un singur bob la pământ! Toți păcătoșii poporului Meu vor muri de sabie, cei ce zic: Nu ne va ajunge nenorocirea, și nu va veni peste noi*”. Frați și surori, nimeni nu se poate simți sigur pe sine, nici Biserica, nici poporul lui Israel: este vorba de ascultare, și anume să împlinim ceea ce a cerut Dumnezeu în Cuvântul Său. Cu Israel a făcut un legământ și Dumnezeu a dat rânduielile în acest legământ, ce aveau și ce nu aveau voie să facă, ce aparține ascultării și ce aparține neascultării. Același lucru este și în cazul Bisericii nou testamentare: rânduielile credinței și cele privitoare la viața personală au fost stabilite. Dumnezeu va judeca după Cuvântul Său, nu după părerile oamenilor. Dar desigur, Domnul a făgăduit în v. 11, în Amos 9.11: „*În vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi dregă spărturile, îi voi ridica dărâmurile, și-l voi zidi iarăși cum era odinioară*”. Și Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său. Înaintea ochilor noștri, mai ales din 1948 El a împlinit acest Cuvânt, când Ben Gurion a proclamat înființarea statului Israel și steagul cu steaua lui David a fost înălțat.

În v. 14 din Amos 9: „*Voi aduce înapoi pe prinșii de război ai poporului Meu Israel; ei vor zidi iarăși cetățile pustiite și le vor locui, vor sădi vii și le vor bea vinul, vor face grădini și le vor mânca roadele*”. Israel, o țară firească, un popor firesc – au avut de mers pe căi grele, cum nicio altă națiune de pe pământ n-a trebuit să meargă. Iar Biserica lui Isus Hristos merge de asemenea pe drumul cel mai greu care poate fi parcurs pe acest pământ.

Am spus-o deja de ieri, din cauza „Noptii de Cristal”, din 9-10 noiembrie 1938 când au fost distruse toate sinagogile și au avut loc crime iar lagărele de concentrare au fost umplute cu evrei – frați și surori, a fost ceva groaznic. Dar dacă citim apoi în a cincea pecete, Dumnezeu a văzut aceasta și i-a scris în cartea Lui pe toți acești martiri, le-a dat tuturor o haină albă pentru că ei au fost uciși numai fiindcă erau evrei. Și în acest context este și întrebarea care mi-a fost adresată de curând: „Antihristul va fi evreu?” Absolut imposibil! Total imposibil. Pentru că, după 2 Tes. 2, Antihristul este „*omul fărădelegii*”. Poporul Israel este poporul legii. Dumnezeu Însuși a coborât pe muntele Sinai și a dat poporului Său legea Sa. Este foarte important, mai ales pentru frații slujitori, dacă le sunt puse asemenea întrebări, vă rog, primiți-o o dată pentru totdeauna în inima voastră: Antihristul este „*omul fărădelegii*”, „*care se înalță mai presus de tot ce se numește "Dumnezeu", sau de ce este vrednic de închinare*”. O puteți citi nu doar în 2 Tes. 2 v.3 și v.7. Fărădelegea era deja prezentă, iar omul fărădelegii urma să fie descoperit. Vă rog, nu mai permiteți ca acest gând să vină la voi – că antihristul ar fi evreu. Aceasta este invenția iezuiților din contra-reformă. Acest lucru poate fi confirmat de către toți cei ce cunosc istoria Bisericii.

Dar, frați și surori, pe noi ne interesează mai mult - nu numai corectură, ci Cuvântul să fie reasezat pe sfeșnic, Vechiul și Noul Testament să fie valabile, iar noi să fim călăuziți în tot adevărul.

Haideți să ne întoarcem la început. Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam, și cu adevărat, El a ales Biserica înainte de a alege Israelul. În Avraam urmau să fie binecuvântate toate neamurile pământului. Oricine citește Galateni 3 poate să vadă că în Hristos, sămânța lui Avraam, toate națiunile pământului au fost binecuvântate.

Fratele Schmidt tocmai a amintit Psalmul 73, și în acest context aș dori să citesc din Ezechiel 18.31-32: „*Lepădați de la voi toate fărădelegile, prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și un duh nou. Pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel?*”. Ieri am citit, dar putem reciti și azi: „*Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule*”. Dar apoi vine și contribuția noastră la aceasta, ca omul vechi să fie dezbrăcat pentru a se putea descoperi omul nou. Și dacă este scris aici foarte clar, să mai citim o dată: „*Lepădați de la voi toate fărădelegile*” – atunci aruncați toate acele lucruri prin care ați încălcat Cuvântul, aruncați-le de la voi. Și, ca s-o spunem ca Pavel, dezbrăcați-vă de omul cel vechi, ca să vă puteți îmbrăca cu omul cel nou. Ce nu poate rezista înaintea lui Dumnezeu trebuie aruncat afară din inimă, afară din viață, pentru ca viața nouă să se poată descoperi. „*Lepădați de la voi toate fărădelegile, prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și un duh nou*”. Dumnezeu o face în tine și în mine, dar voi trebuie să fiți de acord, să spuneți „Da”. Fărădelegea este păcat. Iar Dumnezeu a dat legea la 430 de ani după ce i-a dat lui Avraam făgăduința, ca să ne dovedească vinovați de fărădelege, care este păcat. Deci, Cuvântul ni se adresează tuturor. Și din nou privim în oglindă ca să ne dezbrăcăm de ceea ce nu este corect înaintea lui Dumnezeu.

Prieteni, eu niciodată nu am fost un predicator al moralității, am vorbit rareori despre aceasta, față de fratele Branham care a făcut-o de multe ori, spunând surorilor despre îmbrăcăminte, despre purtare – le-a spus tot ce trebuia să le spună. Dar, prieteni, sper să fiu înțeles corect acum: noi trăim într-un timp când fărădelegea și ceea ce este pe dos a ajuns la un nivel maxim. Ieri, în țara noastră, s-a transmis primul program pentru homosexuali. Mă întreb dacă prin aceasta, nu ni se arată nouă și întregii lumi că vremea Sodomei și a Gomorei este în plină desfășurare, când oamenii nu mai știu ce este drept. Dumnezeu l-a creat pe om și, în grădina Edenului a spus „*Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el*”. Și exact așa cum Dumnezeu a spus că dacă un bărbat preacurvește (comite adulter) cu nevasta altuia, să fie uciși cu pietre amândoi, la fel a spus Dumnezeu că dacă un bărbat se culcă cu alt bărbat, atunci amândoi să fie uciși cu pietre. Aceste lucruri trebuie citite, apoi trebuie spus clar ce a scris Pavel bisericii din Corint: „*nici curvarii, ... nici preacurvarii, nici malahii⁴, nici sodomiții⁵, ... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu*”.

Toți oamenii pot face ceea ce vor... De curând a avut loc la Ierusalim „parada dragostei”. Plâng înaintea lui Dumnezeu... Să o spunem de aici? În New York există o sinagogă pentru homosexuali. Este incredibil ce se petrece acum pe pământ. La ce folosește citirea Torei, a Talmudului, a Mișnei, a Ghemarei - la ce bun citirea tuturor acestor cărți? De aceea vine Cuvântul „*lepădați omul vechi, dezbrăcați-vă de tot ceea ce nu ține de viață astfel ca Dumnezeu să poată zidi ceva nou în voi și după aceea să se descopere acest lucru*”. Dumnezeu are o rânduială în domeniul firesc și are o rânduială în domeniul duhovnicesc. Dar numai dacă inima este curățată de lucrurile vechi și dacă a fost înnoită atunci vom avea posibilitatea să facem deosebirea și să avem în noi respectul și vom ști că Dumnezeu Își va găsi plăcerea numai în aceia care se supun

⁴ efeminații – n.tr.

⁵ homosexualii – n.tr.

Cuvântului Său, care umblă și sunt găsiți în voia Sa. Și de aceea, acest cuvânt solemn: „curățați-vă inimile, curățați-vă viețile; de ce vreți să muriți?” În fărădelege, murim: noi trebuie să ieșim din fărădelegi și să fim spălați în sângele Mielului și sfințiți în Cuvântul adevărului.

Ezec. 18.32: „*Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu. Întoarceți-vă dar la Dumnezeu, și veți trăi*”. Apoi citim în Isaia 53 unde este scris despre Domnul nostru: „*Cine a crezut în ceea ce ni se vestise?*”. Cine i-a primit pe profeții prin care a vorbit Dumnezeu? Toți au fost atât de siguri pe ei, au rămas în împietrirea inimilor lor și și-au văzut de drum ocolindu-L pe Dumnezeu și Cuvântul Său. Domnul Își cheamă înapoi Biserica Lui, înapoi la rânduiala creației, înapoi la rânduiala planului de mântuire. Totul trebuie reșezat.

Aici, în Isaia 53.1, scrie „*Cine a crezut în ceea ce ni se vestise?*”. Cine a crezut vestirea profeților? Apoi, mai ales profetul Daniel zice: „*N-am ascultat pe robii Tăi, profeții*” – „poporul Tău a ucis profeții Tăi, nu le-a dat ascultare, ci au rămas în împietrirea inimilor lor, văzându-și mai departe de căile lor”. Vă rog, nu riscați în punctul acesta. Lăsați harul să rămână har. Există o denominație, mai ales în Africa – o direcție de credință pe care am putea-o numi o direcție de necredință - în care predicatorul spune oamenilor „Suntem în vremea harului, puteți trăi cum doriți pentru că este har”. Harul lui Dumnezeu a fost dat ca să ne învețe neprihănirea, ca noi să ducem o viață sfântă deja din lumea aceasta. Harul lui Dumnezeu nu ne-a fost dat ca să-l batjocorim, ci ca să ne folosim de acesta și inima cea nouă să se poată descoperi în noi.

În Ioan 12, Domnul nostru... gândiți-vă numai: Domnul nostru a trebuit să recite Cuvântul din Isaia 53 – El trebuit să trăiască personal acest Cuvânt. Ioan 12.36-38, unde ni se spune că Domnul a vorbit, a vindecat, a făcut minuni și iată că ei n-au crezut. Și de ce n-au crezut? De ce? Pentru că și-au împietrit inimile. Dacă Dumnezeu ne dă har atunci ne dăruiește o inimă care primește, care crede. De aceea aici, în aceste versete din Ioan 12 spune: „*tot nu credeau în El, ca să se împlinească vorba, pe care o spusese profetul Isaia: "Doamne, cine a dat crezare propovăduirii noastre? Și cui a fost descoperită puterea brațului Domnului?"*”. Frați și surori, dacă David se roagă „zidește în mine o inimă curată” și dacă profetul zice „*faceți-vă rost de o inimă nouă și aruncați de la voi toate lucrurile care vă sunt piedici*”, atunci noi ar trebui să luăm seama la aceasta și să-I mulțumim lui Dumnezeu.

Citesc Ioan 12.38: „*ca să se împlinească vorba, pe care o spusese profetul Isaia: "Doamne, cine a dat crezare propovăduirii noastre? Și cui a fost descoperită puterea brațului Domnului?"*”. Oamenii se gândeau: „Pe acela îl cunoaștem, acesta este un om care locuiește în mijlocul nostru”. Frați și surori, în clipa când Dumnezeu pronunță o însărcinare și dă o trimitere, atunci omul care a primit-o nu mai este omul pe care-l știam noi cândva, ci un om trimis de Dumnezeu cu Cuvântul lui Dumnezeu pentru poporul lui Dumnezeu. Dar aici, a fost vorba de Domnul nostru. Ce păcat, ce păcat că oamenii din vremea aceea l-au respins pe Mesia al lor pe care-L așteptaseră patru mii de ani - nu l-au recunoscut ci l-au respins împlinind astfel Cuvântul din profetul Isaia.

Să citim și v. 40 din Ioan 12: „*Le-a orbit ochii, și le-a împietrit inima, ca să nu vadă cu ochii, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec*”. Așa pățesc cei care nu-L cred pe Dumnezeu, care nu recunosc ziua cercetării din partea lui Dumnezeu și împlinirea profeției biblice ci rămân în tradițiile lor.

Prieteni, frați și surori, noi să nu privim doar în urmă, la ce s-a petrecut acum două mii de ani ci haideti să privim și în vremea noastră: nu și-a confirmat Dumnezeu Cuvântul, după două mii de ani, într-un mod supranatural? Nu a fost atrasă atenția întregii lumi spre supranatural? Nu l-a chemat pe fratele Branham până și regele George al VI-lea din Anglia, ca să se roage pentru el? Și el a fost la palatul Buckingham și s-a rugat pentru regele George. N-au știut toți liderii acestei lumi ce lucra Dumnezeu în vremea noastră?

Și din nou, noi vedem călăuzirile Dumnezeului Atotputernic. În decembrie 1969, fratele Frank, în zborul de la New York spre Tucson a trebuit să se oprească la Washington și a tot căutat (era 11 și un sfert dimineața), ca să găsească această Sală a Artei unde era expusă această fotografie cu Stâlpul de Foc deasupra capului fratelui Branham. Eu am văzut-o și am ținut-o în mâinile mele. Da, în decembrie 1969. Dumnezeu n-a lucrat undeva într-un colț întunecos. În Bombay au fost 400 de mii de persoane, în Durban au fost 300 de mii. Mergeți în Elveția, Finlanda, în Suedia, în Germania, în țările în care a lucrat fratele Branham: la fel, marile personalități religioase n-au găsit har înaintea lui Dumnezeu, nu s-au întors de la propriile lor programe și n-au recunoscut ziua cercetării lui Dumnezeu. Până în ziua de azi toți își zidesc propria împărăție în Împărăția lui Dumnezeu. Și iată, inimile lor au rămas împietrite. Au ochi și nu văd, au urechi și nu aud. Cine ești tu, cine sunt eu încât Dumnezeu Și-a întors Fața spre noi și ne vorbește gură către gură și ne-a dat Duhul descoperirii, prin harul Său? El ne-a uns ochii noștri și, de aceea este scris „*ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!*”. Legătura lui Dumnezeu cu omenirea ne-a fost dată de Dumnezeu în Hristos.

Prieteni, a mai fost ceva pe inima mea: cu tot respectul și cu toată teama, noi rânduim corect textele biblice care vorbesc despre diferitele descoperiri ale Domnului nostru. Dacă Sfânta Scriptură ni-L arată ca Fiul omului, atunci Îl vedem lângă Dumnezeu. Așa a spus-o Domnul nostru „*veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii*”. Dacă-L vedem ca Fiul lui Dumnezeu, ca Domn, atunci El a spus „*Eu și Tatăl una suntem*”. Trebuie să fim foarte atenți la modul în care s-a descoperit Domnul nostru. Dacă este scris în 1 Tim. 2.5: „*este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos*” – acest lucru trebuie respectat. Noi niciodată n-am fi putut scoși din starea căzută a omenirii și să fim așezați în starea noastră divină dacă Domnul nu Și-ar fi părăsit slava Sa și n-ar fi devenit om pentru oameni.

Tema Dumnezeirii îmi este atât de scumpă mie – când El se descoperă în multe feluri: ca Miel al lui Dumnezeu El Și-a vărsat sângele pe crucea Golgotei. „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii”. Ca Mare preot El a intrat cu propriul sânge în locul preasfânt. În dimineața învierii El spune: „*Nu mă ține, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu*”, iar seara a fost cu ucenicii Săi și Toma și-a putut pune mâinile în coasta Lui. Sângele era pe scaunul îndurării – iertarea, harul, mântuirea ni s-a dat – Mijlocitorul noului legământ, Avocatul tău și al meu. Nu trebuie să mergeți la nici un preot pentru spovedanie – Isus Hristos este Marele Preot. Vorbiți cu El despre tot ceea ce privește viața și inima voastră. Scriitorul unei cântări zice „Spune-I lui Isus, spune-I lui Isus”. El este totul în toate – este Mielul lui Dumnezeu, Mijlocitor, Avocat, Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului, Fiul lui Avraam, Fiul lui David, Împărat, Judecător, este totul în toate – Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel din urmă. Noi respectăm fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Lucrul frumos este că și putem încadra biblic [fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu].

În Rom. 10 avem cuvinte foarte deosebite pe care ni le-a lăsat Pavel prin Duhul Sfânt: „*Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit*”. Accentul este pus din nou pe inima credincioasă, v. 10: „*Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire*”. Descoperirea vine în inimă, în inima cea nouă, iar cu gura mărturisim ceea ce a căpătat importanță în inima noastră. V. 11: „*după cum zice Scriptura: ,Oricine crede în el, nu va fi dat de rușine.*”. În limba germană avem o cântare „Oricine se încrede în Domnul nu va fi dat de rușine”.

Frați și surori, să fim din nou încurajați astăzi, să ne încredem în Domnul; El și-a asumat răspunderea. Și haideți s-o spunem încă o dată foarte clar: Dumnezeu Însuși și-a asumat răspunderea de a împlini fiecare făgăduință pe care a dat-o, până la cerul cel nou și pământul cel nou, când nu va mai exista timp ci va începe veșnicia. Dumnezeu și-a asumat răspunderea de a-Și

împlini întregul plan de mântuire. Lăsați-vă incluși în acest plan, supuneți-vă sub mâna tare a lui Dumnezeu...

Apoi, trebuie s-o spunem din nou: Dumnezeu nu este în nicio religie. Știți cu toții, cine călătorește mult, mai ales în diferitele țări orientale, dacă rămâi peste noapte la hotel, unii au „cartea sfântă” a lui Budha, alții au „cartea sfântă” a lui Confuciu, apoi în alte țări este Coranul – toate religiile își prezintă programele lor. Dumnezeu n-a prezentat nicio religie ci El, personal, s-a făcut om în Hristos Isus – Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi și noi am văzut slava Lui. Vrem să procedăm și noi la fel cum a procedat Avraam, mulțumind lui Dumnezeu. În Gen. 17.17, când Domnul i s-a arătat lui Avraam și i-a dat făgăduința, el a căzut cu fața la pământ și a râs. A râs tare, gândindu-se în sinea lui „Eu, un om bătrân, voi deveni tătic?” El pur și simplu a râs, dar a crezut. Frați și surori, mai bine să crezi și să râzi, decât să nu crezi și să fii trist.

Deci, haideți să ne hotărâm ce dorim să facem. „*Cine a dat crezare propovăduirii noastre? Și cui a fost descoperită puterea brațului Domnului?*”. Putem sublinia și acest lucru, în mod repetat: oricui crede mesajul dumnezeiesc aceluia îi va fi descoperit brațul Domnului. Acela vedea dreapta Domnului înălțată, vede că Dumnezeu nu numai că l-a luat de mână ca să-i dea o inimă nouă, ci el aruncă din inima lui veche toate piedicile pentru ca în el să se poată descoperi viața cea nouă.

Frați și surori, Dumnezeu ne-a dăruit mult har. În acest week-end noi n-am subliniat atât de puternic, dar sfârșitul tuturor lucrurilor chiar este aproape. Confuzie la toate nivelurile, guverne, state, bănci, companii – toate au probleme. Cine vede asta și a auzit unele lucruri, știe în ce direcție merg lucrurile.

Acum, Cuvântul din Romani 10.4: „*Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea*”. Aici este scris de fapt același Cuvânt din predica de pe munte din Mat. 5 – Hristos, sfârșitul. De fapt este scris cuvântul „țintă”. Nu este scris „sfârșit”, ci este folosit cuvântul „telos” care înseamnă „final, destinație finală, capăt” – este vorba de fapt de scopul pentru care a fost dată Legea, și anume să încredințeze (condamne) de păcat, apoi, prin har să intrăm în neprihănirea lui Dumnezeu. Căci Hristos este ținta finală a Legii și în El suntem eliberați pe deplin. În El ne-a primit Dumnezeu, a iertat totul. Noi, care trăim în acest timp și credem așa cum spune Scriptura, haideți să-I mulțumim Domnului Dumnezeu din toată inima noastră – chiar și pentru faptul că noi putem crede. Credința este un dar. „*Cine a dat crezare propovăduirii noastre? Și cui a fost descoperită puterea brațului Domnului?*”.

Să ne aducem aminte, înainte de încheiere, de 11 iunie 1933, orele aprox. 14, la amiază, când fratele Branham, în râul Ohio, a botezat circa 300 de oameni, după prima evanghelizare pe care a avut-o în afara bisericii baptiste. Când era pe cale să boteze a 17-a persoană, s-a rugat: „Dumnezeule, așa cum botez eu în apă, tot așa botează Tu cu Duhul Sfânt și cu foc”. În clipa aceea a auzit un glas puternic spunând: „Uită-te-n sus!” Apoi din nou „Uită-te-n sus!” Când s-a uitat, el a văzut lumina supranaturală pe care au văzut-o toți cei prezenți acolo – peste 4000 de persoane. Și din această Lumină a răsunat glasul: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergea prima venire a lui Hristos, tu ești trimis cu un mesaj ce va premerge a doua venire a lui Hristos”. Dumnezeu a luat acasă mesagerul, dar mesajul ne-a fost lăsat nouă.

Dacă mai pot să spun, cu smerenie: în ziua îngropării fratelui Branham nimeni de pe pământ nu știa cum vor continua lucrurile. Nimeni nu știa cum vor continua lucrurile. Timp de peste două ceasuri, prietenul nostru din Tucson împreună cu toți frații și surorile, au cântat în continuu „Numai să crezi, numai să crezi” și „Pe aripile unui porumbel alb ca zăpada”. Au cântat în continuu... Eu o scriu acum, în scrisoarea circulară: dacă Dumnezeu n-ar fi purtat de grijă ca în aceeași seară, în 11 aprilie 1966, când m-am întors în camera mea de hotel... nici eu n-am știut cum vor continua

lucrurile. Toți ceilalți frați au plecat acasă cu o nădejde îngropată și lumea n-ar fi știut nimic de mesajul vremii sfârșitului. Trebuie să mărturisesc că nici eu n-am știut cum vor continua lucrurile. A fost ziua cea mai tristă din întreaga mea viață. Am plâns cu amar. Dar Dumnezeu a știut... Dumnezeu a știut cum vor continua lucrurile. Când m-am întors în camera mea de la hotel, seara, s-a întâmplat: Domnul mi-a amintit de 2 aprilie 1962: „Acum a sosit vremea ta, să distribui hrana depozitată”. Nici eu n-am știut, dar Dumnezeu a știut. Iar pentru aceasta putem să-I fim foarte recunoscători, din toată inima și din tot sufletul. Dumnezeu știe întotdeauna cum vor continua lucrurile.

Chiar și în timpul nostru, El face o cale atunci când s-ar părea că nu mai există niciuna. Totul este predestinat, Dumnezeu ține totul în mâinile Sale. Planul Său cu Biserica Mireasă se va împlini. Și toți cei ce aparțin Bisericii Mirese vor cerceta Scripturile, iar Cuvântul ne va vorbi și Duhul ne va dovedi vinovați în ceea ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. Vă rog gândiți-vă la ce a subliniat fratele Branham în această predică, „Reașezarea Pomului Miresei”: noi avem dreptul dumnezeiesc, pe baza făgăduinței, să pretindem ca ceea ce a dat Dumnezeu, ceea ce a făgăduit El, să devină realitate în noi toți. Noi stăm pe făgăduință și Dumnezeu poartă răspunderea pentru aceasta, ca să îplinească făgăduința, să întoarcă inimile înapoi la părinți.

Ne amintim de Fapte 3.21: „*pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi profeții din vechime*”. Dumnezeu ne-a dăruit o vedere de ansamblu asupra planului Său de mântuire și ne-a deschis ochii, ne-a deschis inimile ca să putem încadra biblic slujba fratelui Branham și să nu trecem dincolo Scriptură ci să rămânem în Cuvântul lui Dumnezeu.

Frați și surori, ca rezumat dați-mi voie să mai subliniez o dată, pe baza lucrurilor care se petrec acum: noi ne putem ridica, cu adevărat, capetele în sus pentru că știm că răscumpărarea noastră se apropie. Știm că am ajuns la sfârșitul vremii sfârșitului. Îi invităm pe toți aceia care doresc să-și dedice Domnului viața, care încă nu cred mesajul acestui timp: frați și surori, nu mai cereți timp ca să vă gândiți la aceasta. Timpul de gândire a trecut. Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu amânați pe mâine, ci astăzi dacă auziți glasul Său, nu vă împietriți inimile. Și în punctul acesta trebuie să lăsăm deoparte toate motivațiile, toate argumentele trebuie aruncate, ca să ne eliberăm inimile de toate lucrurile. Astăzi noi putem crede așa cum zice Scriptura.

La urmă, în reașezare va fi cuprins tot ceea ce a promis Dumnezeu. Așa de sigur cum a vegheat El asupra tuturor lucrurilor la început, la fel de sigur veghează acum, la sfârșitul vremii harului, asupra a ceea ce se petrece acum. Vă rog, credeți și primiți: Dumnezeu ne-a dăruit marele privilegiu de a trăi ultima parte a planului de mântuire, ultima parte a planului divin de mântuire, de a-l recunoaște, de a ne fi descoperit și de a avea parte în acesta. Așa se îplinește „*Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul*”. Prin aceasta se îplinește un număr de făgăduințe și profeții, până când noi, la revenirea Domnului nostru ne vom trăi desăvârșirea.

În încheiere, s-o spunem: înainte ca trupurile noastre să fie schimbate, trebuie schimbată inima noastră. „Zidește în mine o inimă curată și îndepărtează tot ceea ce este o piedică”... cum am auzit în profetul Amos. Ambele lucruri au loc: Dumnezeu Își face partea Lui, pe care n-o putem face noi. „*să vă dezbrăcați de omul cel vechi... și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul*”. Primiți-o prin credință și mulțumiți lui Dumnezeu pentru aceasta. El însuși va face toate lucrurile bine, va împlini, ne va da harul să recunoaștem ce trebuie să dezbrăcăm pentru ca El să poată împlini tot ce a promis.

A Dumnezeului cel viu, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, care a devenit Dumnezeu nostru prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slava acum și în veci. Amin. Ne ridicăm pentru

rugăciune. Poate vin din nou surorile și ne cântă aceeași cântare – tuturor le-a plăcut foarte mult. [...]

Doamne Dumnezeule Atotputernic, ne ridicăm glasurile împreună, și-Ți mulțumim din toată inima pentru Cuvântul Tău, pentru harul Tău, pentru fiecare descoperire. Să fim gata, să veghem și să ne rugăm ca să scăpăm de toate lucrurile care vor veni peste fața pământului. Și vor veni, vor veni foarte curând. Dar înainte de ziua Domnului, înainte ca judecățile să lovească acest pământ, Tu Ți-ai ținut Cuvântul, Ți-ai trimis profetul ca să ne aducă înapoi la Tine, înapoi la Cuvânt. Tu ne-ai întors inimile, și pentru aceasta Îți suntem mulțumitori, pentru că putem crede din toată inima și-o putem mărturisi cu gura.

Doamne iubit, tuturor fraților mei și tuturor surorilor dăruiește-le harul ca ceea ce cred din inimă să mărturisească altora cu gura. Te rog fii cu ei, dăruiește-le har și înțelepciune, ca să aleagă cuvintele, să aleagă tonul, să nu fie pricină de poticnire pentru nimeni, să nu se certe ci să spună câteva propoziții în dragoste, apoi să lase în seama Ta, Dumnezeul Atotputernic, ca Tu să lucrezi în acești oameni – fie că ei vor crede și vor accepta fie că nu vor crede și vor respinge.

Doamne iubit, Cuvântul Tău din acest week-end să fi căzut în inimile noastre, nu în al doilea domeniu ci în adâncul sufletelor noastre. Laudă pe Domnul, sufletul meu și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt. Căci El ne-a iertat toate fărădelegile, toate păcatele și ne-a dăruit viața veșnică.

Ție, Dumnezeul Atotputernic, singurul Dumnezeu care există, a Ta să fie slava și închinarea și laudele acum și în veci. Fă să strălucească Fața Ta peste noi toți și dă-ne pacea Ta. Doamne, Te rog nu uita să-i mântuiești pe ultimii pierduți, să-i adaugi și să ni te descoperi tuturor.

Îți mulțumim pentru toate făgăduințele, pentru vorbirea Ta, pentru lucrarea Ta din acest week-end. A Ta să fie slava, în Numele sfânt al lui Isus. Aleluia. Amin.